

[Gammelgaard]

der er tilhængere af NATO. Det samme burde kunne finde sted i Danmark.

Efter min mening står vi her over for samlingens største enkeltsag. Det drejer sig om, at vi er så enige, at vi kan undgå at blive udsat for trusler og pres udefra. Et lille land har ikke råd til at få sin indflydelse indskrænket som følge af uenighed.

Uanset de eksempler, der har været på konkret uenighed i vigtige eller mindre vigtige enkeltspørgsmål, må det ikke overses, at hovedpunkterne i Danmarks udenrigspolitik har bred opbakning i folketinget. Vi er enige om vort forhold til FN, vort medlemskab af EF og vort nære samarbejde i kredsen af nordiske lande, og der er ikke mindst enighed hos et overvældende flertal i dette ting om, at Danmarks sikkerhed hviler på vort medlemskab af Atlantpagten, vor tilslutning til Den nordatlantiske Traktat. Lad os midt i uenigheden om enkeltspørgsmål i sikkerhedspolitikken ikke glemme, at socialdemokratiet og regeringspartierne er enige i hovedsynspunktet: NATO-medlemskab, og lad os glæde os over, at bl.a. denne enighed har betydet, at vi nu har været forskånet for krig i denne del af verden i flere år end nogen sinde tidligere.

Det må være en bred interesse, at Danmark fører en sikkerhedspolitik, der gør os til et loyalt NATO-medlem. Dansk sikkerhedspolitik bør ikke være en leflen for kortvarige, følelsesmæssige strømninger. Vi har pligt over for os selv og over for vore børn til at være fuldgældige, loyale partnere.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Regeringen har tilsyneladende den politik, at hvis de siger de samme ting igen og igen, så håber de, at man på et eller andet tidspunkt hopper på den.

Den sidste variation er, kan jeg forstå på hr. Gammelgaard, at der er sket en social genopretning – det var ordene – og hr. Gammelgaard nævnedes udtrykkelig pensionisternes realindkomstfremgang, førtidspensionsreformen og den nye barselorlov.

Jeg vil gerne bede hr. Gammelgaard komme herop og bekræfte, at denne regering stillede forslag om at afskaffe dyrtidsreguleringen netop for pensionerne, men kunne ikke komme igennem med det, fordi de radikale i

denne sag stemte sammen med S, SF og VS. Der er ikke noget at prale af fra regeringens side.

Førtidspensionsreformen dannede udgangspunkt for en folketingsbeslutning, som var fremsat af socialdemokratiet, som socialdemokratiet havde fået flertal for, og der var altså en bunden opgave for regeringen.

Barselorloven troede jeg at man i alt fald ville være fair nok til at støtte sit støtteparti, det radikale venstre, i, at det er deres forslag. Da vi i socialdemokratiet og da SF og VS også støttede det, har regeringen selvfølgelig været nødt til at acceptere det.

Når vi taler om social genopretning, vil jeg gerne spørge, hvordan det skal forstås, når jeg tænker på bistandslovens 9 måneders regel, når jeg tænker på, hvordan hjælpen 9 måneder senere bliver kortet gevaldigt af, når jeg tænker på, hvordan man har skåret underholdshjælpen til den gruppe af mennesker, der er allerdårligst stillet i vores samfund, næsten 200 kr. ned om måneden, bare til underhold, bare til mad, for slet ikke at tale om de mange muligheder for at få enkeltudgifter dækket, der er blevet fjernet af denne regering. Eller de syge, dagpengemaksimum, sygedagpengene, som er blevet begrænset, dels ved en 2 års periode, dels gennem et maksimum. Arbejdsløse har ikke længere de samme muligheder for at supplere deres dagpenge, maksimum osv.

Jo, den sociale genopretning er lige så sand som så meget af det andet, regeringen kommer med.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Der er to ting i hr. Gammelgaards tale, jeg har lyst til at kommentere.

Det ene er spørgsmålet om Store Bælt. Det var ikke, fordi hr. Gammelgaards tale røbede den meget dybe indsigt i problematikken. Den var så langt over virkeligheden, som trafikministerens bro kan komme. Jeg er meget spændt på at høre udenrigsministeren, venstres formand, som faktisk har et betragtelig bedre indblik i disse sager, gå op og sætte den konservative ordfører på plads i denne sag.

Så er der spørgsmålet om fartgrænserne. Nu gik det ikke så galt, som det var blevet spået. Hele den danske presse måtte æde